

עת"א 53979/11/13 - אלי רייפמן נגד משטרת ישראל, שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 53979-11-13 רייפמן(אסיר) נ' משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר ואח'

בפני	כב' השופט יונתן אברהם
עותרים	אלי רייפמן (אסיר)
נגד	
משיבים	1. משטרת ישראל 2. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר

החלטה

העותר שפוט ל-4 שנות מאסר בגין עבירות מרמה ועוד, מאז 11/2011.

בקשת העותר לאשר לו יציאה לחופשה עם בני משפחתו וכן לצורך מפגש עם נציגי רש"א נדחתה ע"י המשיבים, הן מן הטעם כי קיים בעניין העותר חומר מודיעיני המלמד מחד על חשש לפגיעה בעותר אם יצא לחופשה ומאידך על חשש להימלטות העותר ממאסרו והן על כך כי העותר טרם עבר הליך טיפולי משמעותי שעל יסודו ניתן להעריך אם פחתה מסוכנותו לציבור באופן המאפשר הוצאתו לחופשה, אם לאו.

בתגובה לנימוקים אלה טענה ב"כ העותר כי טיעוני המשיבים לעניין פגיעה בעותר והימלטות, נבחנו ע"י ביהמ"ש המחוזי מרכז ונדחו על ידו כנימוקים לא מספקים לשלילת החופשה (עת"א 34621-11-12, החלטה מיום 12.2.13), והעתירה הנ"ל לא נתקבלה אך בשל כך שהתנהגות העותר כפי שהשתקפה ממידעים שהוצגו בפני ביהמ"ש הנ"ל, עובר לבקשת החופשה, נמצאה לא ראויה.

עוד נטען כי העותר שימש כמורה בכלא וזכה לשלש תעודות הערה על כך.

כן הוצגו בפניי שני תצהירים של נושי העותר שלפיהם אושרו תביעות החוב שהם הגישו בפני כונס הנכסים של העותר וכי מעולם לא הייתה מצדם כוונה לפגוע בעותר.

כמו כן הוצג לעיוני מכתב של הכונס לפיו אישר את שתי תביעות החוב של המצהירים הנ"ל, כי מתקיימים מגעים להקטנת חובות העותר כלפי נושיו, וכי הוא פועל להגשת תביעת ענק בשם העותר כנגד צד ג', העתידה להתקיים בבוררות בלונדון.

העותר עצמו טען כי אמנם בעבר נעשה נסיון פגיעה בבית שלו אך הדבר היה לפני 5 שנים ומאז אין כל נסיון לפגוע בו או בבני משפחתו. הוא טען לצורך לפגוש את ילדיו ולחגוג עמם את חג הפסח.

עמוד 1

בתגובה לטענות אלה טענו בפני המשיבים כי מאוחר למתן החלטת בהמ"ש המחוזי מרכז הנ"ל, הוגשה ע"י העותר עתירה נוספת ובה קבע בית המשפט הנ"ל (במותב אחר) כי המידע שהוצג בפני בית המשפט בעתירה הקודמת הנ"ל, תקף אף למועד העתירה המאוחרת ודי בו כדי לדחות את העתירה (עת"א 23504-05-13, החלטה מיום 14.7.13). החלטה אחרונה זו ניתנה גם על יסוד חוות דעת של משטרת ישראל בדבר החשש לפגיעה בעותר ובדבר אי חזרתו מן החופשה.

עוד נטען כי מאז עתירתו האחרונה הנ"ל נתקבל מידע מודיעיני נוסף אודות העותר שמהותו - התנהגות חריגה.

שקלתי את טיעוני הצדדים מכאן ומכאן תוך שעיינתי בחומר המודיעיני, אשר עמד בפני הערכאות שדנו בעתירות הקודמות ובזה שנוסף (הוצגו לעיוני בהסכמה).

מן החומר המודיעיני המשטרתי לרבות חוות הדעת המשטרית עולה כי משטרת ישראל בדקה את עניין החזר חובותיו של העותר בעקבות מכתב הכונס הנ"ל ועלה כי החובות אינם משולמים עדיין. מסקנת חוות הדעת המשטרית היא כי החשש לפגיעה בעותר בשל אי יכולתו לשלם את חובותיו (כ- 200 מליון ₪) והחשש כי ימלט מן הארץ ומנושוי, נותר על כנו.

חוות דעת עדכנית של שב"ס מחודש 12/2013 גם היא מלמדת על היקף הסתבכותו הפיננסית של העותר המוגדרת כ"חוצה גבולות". חוות הדעת מציינת כי החשש בפגיעה בעותר מבוסס הן על נסיונות הפגיעה בו בעבר והן על מידעים מודיעיניים רבים וכך גם החשש להימלטותו.

ער אני לכך כי בית המשפט המחוזי מרכז בהחלטתו מחודש 2/13 בעת"א 34621-11-12, קבע כי התייצבותו של העותר להליכים המשפטיים במהלך משפטו, ולריצוי עונשו משמיטה את החשש לבריחתו וכי החשש לפגיעה בו מצד נושוי אינו בעוצמה מספקת.

יחד עם זאת, קביעה זו נשתנתה בעתירה מאוחרת יותר בה קבע אותו בית משפט בהרכב אחר:

" סירוב הרשות להוצאת העותר לחופשה נסמך על מידע מודיעיני שהוגש לעיוני.

בין היתר, המידע מבסס את טענת הרשות בדבר חשש ממשי לפגיעה בעותר ולטעמי יש במידע גם חשש להימלטות.

"בהחלטה מיום 12/2/12 נקבע כי אין יסוד של ממש לחשש לפגיעה וההימלטות וכי המידע החסוי, עדכני ומוצלב ביחס להתנהגות העותר עובר להגשת העתירה הוא העילה לדחיית העתירה.

סבורני כי אותו מידע שעמד לנגד ביהמ"ש עובר להחלטתו דלעיל תקף אף לעת הזו וכאמור, די בו כדי לדחות את העתירה חרף חלוף הזמן. יתרה מזו, כמצויין לעיל, לטעמי המידע מבסס גם חשש שמא ינצל העותר את חופשתו להימלטות מהארץ, כפי שנטען בכתב התשובה מטעם המשיבים.

זאת ועוד, בנוסף למידע החסוי, ניתנה חוו"ד לצורך הדין בעתירה זו, מיום 2/7/13 ובגידרה שבה משטרת ישראל ועמדה על החשש לפגיעה בעותר כמו גם חשש שמא העותר לא ישוב מחופשתו אם תאושר.

העותר ובא כוחו הבהירו היטב על שום מה חשובה החופשה דנן, אשר באמצעותה יהא לאל ידו של העותר לבסס את התנאים הדרושים לצורך שחרור מוקדם. בנוסף, עמד בא כוחו של העותר באריכות על התנהגותו של העותר במסגרת כותלי בית הסוהר, על תעודות הערכה שקיבל, על העדר עבירות משמעת ועל תפקודו התקין.

אין מחלוקת בדבר תפקודו החיובי של העותר במסגרת כותלי בית הסוהר ולא מהטעם הזה מתנגדים המשיבים לאשר את חופשתו. כאמור, הנימוקים של הרשות נסמכים על קרקע מוצקה.

בימ"ש לעניינים מנהליים בוחן סבירותן של החלטות הרשות. בנסיבות המתוארות נחה דעתי כי החלטת הרשות מצויה במתחם הסבירות ואין להתערב בה.

(מתוך עת"א 13-05-23504, החלטה מיום 14.7.13).

ער אני לכך כי התנהגות השלילית של העותר בין כותלי בית הכלא, שהוזכרה בהחלטה הנ"ל, לא נשנתה מאז סוף שנת 2012. אמנם הוצג לעיוני מידע אשר הוגדר כ- "התנהגות חריגה של העותר" ברם עיון במידע מלמד כי ספק אם מדובר בהתנהגות אסורה על פי נוהל כלשהוא.

על אף האמור, נוכח העובדה כי חוות הדעת המודיעינית הנ"ל, אשר נמצאו מהימנות ע"י בהמ"שהמחוזי מרכז בעתירתו האחרונה של העותר, ואשר עניין חשש לפגיעה בעותר ו/או הימלטות העותר בשל חובותיו עומדות על כנן גם כיום, אין מנוס מדחיית העתירה וכך אני מורה.

העתירה נדחית על כן.

להמציא לצדדים.

ניתנה היום, ב' אדר ב' תשע"ד, 04 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.